

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA
Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskur installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútlutningur
Sildaútlutningur
Frystivirki
Matvorbúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

**Tryggingarsambandið
FØROYAR**

Føroya Krigstrygging Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging - 1090
Føroya Brunatrygging - 1098
Føroya Vanlukkutrygging - 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vörur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

**KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL**
P. J. F. KJØLBRO

SVARTIFER
FRANTIS RESTORF

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM!

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKID

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

GEORG NOLSØE

Mattalág · Telefon 3357

Trikotasjuvørur í heilsolu

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
- TOSIÐ FYRST VIÐ**

faerie airways

SØRVÁGUR 103

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Fyristöðukvinnan vendi sær á, og tæði hon sá, at Marcel var undir liðini á sjúkrasysturum, sást beinanvegin til harðveður í andliti hennara. Marcel skundaði sær at hava seg aftur um til mín.

»Fanin fari við hasi heksini. Hetta er óeydnisdagur hjá mær. Hevði eg fingið ein drykk, hevði eg fegin latið armin klov- ið í allari longdini.«

Ringt var at vinna fram, týrniskjarr á smalarí rök, ið horvdi beint niður ímóti glopni- num. Djórini tráddu so lættliga og fótgöð; eg hevði litið áreiði. Fyristöðukvinnan og faðir Doonan ansaðu so væl eftir, at børnini vóru uppi við. Um hetta mundið var tað helst, at eg varn aðist tann sjáldsama, mest sum elektriska hitan — tað tókst, sum tann horvna sólin hevði lagt eftir seg í luftini. Blika- stilli uttanum okkum, og fugl- urin tagdi. Tað var sum tögini, áðrenn faldurin fer frá og leik- ur byrjar í sjónleikshúsi:

Höllin her var tann velduga, dökka brengisíðan; tær bleiku stjørnurnar vóru síðstu slókn- andi lampurnar — brátt skuldi leikur taka við.

Vit gingu so varisliga fram eftir tí sindri av veg, ið eftir var, og knappliga sá eg stóran klett, ið riðjandi. Eingin var hjá. Hálvt í orviti hugsaði eg, at tað var sum ein meyrubærur, ið lynti hann eitt sindur á og til viks. Og so sprótaði allur skráningurin so blandi — kjarr og blómur, s. rælladust

vekk, og út úr sprekkuni sprýk- ti ein lýsandi lavafossur.

Og tað galti í øllum dalinum — næstan sum allir kriggsflotar verðaldar lótu kanónirnar av í senn. Tað neit í oyrini. Blankt ljós ljómaði niður í gjárnar, og eina litla løtu dagaði avsneiddi fjallatoppurin so klárt móti himli í glæmunni av snarljós- inum. Ein skoltur reykt úr hol- kringinum og hvarv í lofti. Miljónatons av tilfari fór í luft- ina og gjørdi mestsum krans av skitnum krúnblóðum í blómu.

Vit stóðu sum lamd; ongatíð hava áskoðarar verið so hug- tiknir í sjónleikshúsi. Tað lat í Marcel: »Vit eru longu deyð.«

Vit notraðu tæði tað fina rok ið kom niður aftur; klettur flugu í lofti og komu niður aft- ur langt niðri í hellingini. Hitt flóðandi lavafloði lýsti við blá- grønum og reyðum loga frá tí brennandi metangassinum; tað sjóðaði í flótandi gróthylinum og eldurin breiddi seg. Men omanúr holinum veltu tung, svørt roykskýggi, og kovdu eld in so liðandi.

Tað var líkt til at foldin sjálf hevði sett sær slókkilið. »Rennið.« segði Harry Fro- bisher.

Vit runnu. Vit dýktu á oman eftir, fingi múldjórini aftur, og jakstraðu tey við róp og levint — vit tveittu alla ansaligheit. einki menniskjaligt var eftir, tá ið vit lögdu fram at teimum neyðar djórum. Eg sjálvar trokaði meg fram um faðir Doonan og skumpaði børnini til viks. Illa við varnast eg,

hvat eg hevði gjørt, tæði ein litil, svørt hond varisliga rætti seg út úr leypinum. Eg skamm- aðist illa, og helt um teir smáu fingrarnar, meðni eg rann.

Vit runnu beint inn á tann tjúkkra roykbakkan og einasta, ið helt okkum saman, var hási andardráttur okkara og tivanin frá djórnum. Tað stóð hart á hjá børnnum at hanga uppi við. Faðir Doonan tók í meg og stardi upp í andlit mitt; irin var illur, og hann mólmaði: »steðgi, steðgi nú!«

Eg lætti hondini. Tað kann siga so mangt; men hann helt, at eg vildi vísa, at eg var fyril- lagstur, og hjálparamur hans- ara varð beinanvegin rættur mær til studna. Eg hoyrði bert sumt av tí, hann segði: »..... hetta ber ikki til vit leggi- ast fyrir, vit kunnu ikki ganga so skjótt.«

Brennandi fjøll spyrja ikki um tíð og skjótleika: Eitureim- urin úr lavatjórini í dalinum nærkaðist, og óvitarnir fóru at hosta. Eg stamaði: »Vit nýð- ast longur fram á veg...«

»Nei, nei, lat okkum ikki falla í fátt.« rópti faðir Doonan

Eg kveistraði hond hansara burtur. Hann tók aftur eftir mær og yldi mær í oyra: »Pan- nikkur« — Men einhvor pan- nikkhugur hvørvur av sær sjálv- um, so snart skilið kemur aftur og kann tolma teim uppsentu lungum og darva teim titandi beinum. Tvey av børnnum duttu við jafarin, og faðir Doo- nan fór frá mær ovursintur og ylandi, og fór eftir teimum. Tá ið eg misti studning hansara, datt eg og var ikki mentur at reisa meg aftur, og eg sá, hvussu børnini, eitt fyrir og ann- að eftir, lögdu fyrir í eyrinum.

Fyristöðukvinnan og Sonia skundaðu sær at royna at fáa tey aftur á fotur. Tey vóru sum leikur, ið vóru skotin um koll við kinkukanónum.

Múldjórini gingu við sama lag. Harry Frobisher og Mar- cel og Charlie runnu enn. Fro- bisher við ringum spinningarlag av tí sjúka beininum. Faðir Doonan skrálaði eftir teimum, og teir minkaðu ferðina nakað og hugdu aftur um bak. Prest- urin rann eftir djórnum at fáa steðga teimum, og meðan hann so gjørdi, talaði hann so bló- liga við tey neyðar børn, í leyp- unum vóru, og sum vóru so illa kroyst av tí ógilegu ferðini. Griskur segði hann við Frobis- her: »Røynið heldur at hjálpa uppá. — beri nú tykkum at sum hampafólk.«

Marcel hugdi tómygdur oman í dalin. Í ræðslu vendi hann sær móti lagsbróðrum sín- um og mælti: »Latið okkum sleppa okkum higan, áðrenn tað eydnast honum at grava okkum øll í felag.«

Teir triggir fóru aftur at renna — og faðir Doonan royn- di at steðga teimum. Eg minn- isti hvussu bilsin og beiskur hann segði: »Hvat ætla tit? Hvar fara tit?«

Tað er einki skil á at øll skulu doyggja.« murradi Mar- cel. Hann og Charlie tóku í Frobisher og leiddu hann; teir triggir lurtadu ikki eftir faðiri Doonan, men fóru omaneftir veginum. Faðir Doonan rann aftaná teir. Har hoyrði málan og tað var handbráð — so høv- du teir tveitt hann av sær.

Vit sótu eftir og huedu at hesari vanluku; fyrstöðu- kvinnan stynjaði av harmi. Camille helt seg hava mist so

ræðuligt og rópti til onga nyttur: »Harry, Harry.« men hann hoyrði tað valla.

Og um so var, hevði væl einki verið annarleidis. Teir triggir hvurvu í eini vending, og eina litla løtu hóm- aðust hovu teirra upp um kjarrið. So var kvirt, fótafet teirra hoyrdust ikki meira.

So kom til okkara hugsanin um tað ræðuliga einsemi. Faðir Doonan stóð har niðri, tóm- hentur og nipin. Spakuliga kom hann niðan aftur.

»Lætti at sleppa frá teim- um.« segði fyrstöðukvinnan so avgjört, men hon óttaðist. Hon hugdi yvir á meg — illa um, at eg var so gamal og neyðarslig- ur. Eg tordi næstan ikki at hyggja at henni. Vegarnir vóru rymdir og høvdu givið restina upp fyrir fok og feig. Hon marsaði bornini at halda uppat við grátinum. So skifti hon andlit (sum mær dámdi væl tað óbyggjandi, sterku kvinnu.) og hon helt fyrir so skemtandi við faðir Doonan, ið nú var komin niðan aftur: »Ver ikki so forhammaður. Vit klára okkum kanska betri enn saman við teimum.«

»Eg fát ikki at teir kundu gera so vorðandi.« segði hann. »Teir eru tað rama burturkast. Hvat annað ventaðu tygum?«

»Vinargag.« svaraði hann troyttur og setti seg mitt á veg- in. »Eg hevði álit á teimum. Eg var góður við teir, eg hugs- aði teir vóru vinir minir.« Hann turkaði sveittan av sær, og við hesum handahögv risti hann skomm og harm av sær og var aftur sum vant. Hann sendi mær eygnast so fryi- gevandi og blíðligt.

(Framhald)